

Misionářka z Tanzanie

Dívka, kterou chci nyní, v rámci cyklu Významné osobnosti naší obce, čtenářům představit, se narodila v Hrádku, trvalé bydliště má také v naší obci, avšak již několik let žije v Tanzanii, v zemi vzdálené víc jak 6000 km, kde pracuje jako misionářka v sirotčinci. Před měsícem přijela navštívit své blízké do rodného Hrádku a koncem listopadu znovu odletí do samého srdce Afriky, aby plnila své poslání ve službě těm nejpotřebnějším. Její život je natolik odlišný běžnému pojetí a její poslání natolik hrdinné a vzácné, že jsem neváhal požádat slečnu **Kateřinu Žurkovou** (Polyniska) o rozhovor, se kterým ve zkrácené verzi chci seznámit naše čtenáře.

Kateřina Žurková
Narozena 22. 11. 1973

1. Kdy jste se rozhodla jste se pro práci misionářky? Tušila jste, že to bude zrovna v Africe? Mohla byste nám Tanzanii blíže představit? Jaký dojem na Vás tato země udělala?

K práci misionářky jsem se nijak nechystala, nějak to vše probíhalo krok za krokem a já tehdy, když tato nabídka z německé Nehemie přišla, nezaváhala, jelikož práce s dětmi, cestování a znalost cizích jazyků mě velice přitahovala. Vzpomínám si, že před tím, než jsem tuto práci přijala, jsem byla druhým rokem v Anglii a pracoval a s postiženými lidmi. Tam mě začal zajímat práce s dětmi, které mají určitý handicap. Začala jsem si uvědomovat důležitost práce s dětmi bez rodičů a domova. To, co jiné děti automaticky přijímají, jiné postrádají - lásku, objetí, vzdělání. V každém dítěti je talent, ale pokud tento talent není objeven a využit, je ztracen a toto dítě je pouze opovrhovaným.

Dostala jsem se do východní Afriky - Tanzanie. Tanzanie je pokojná země, bez větších bojů, ale taky bez větších úspěchů. Korupce, bída, nevzdělanost lidem přinesla jen utrpení a statisíce osiřelých dětí. Ačkoliv Tanzanie oplývá přírodními skvosty a turisty, přesto má mnoho minusů právě díky přírodě. Mnoho moskytů, much tse-tse, drobných parazitů zapříčiňuje spouso onemocnění mezi obyvateli. Pořád se zkoumá, která droga je úspěšná v boji proti malárii, zatímco se moskyti postupně stávají odolnými proti mnohým medikacím. Jsem v oblasti severozápadní Tanzanie, zvaná Kagera. Hraničí s Ugandou, Rwandou, Burundi a obrovským jezerem Victoria, které je místem největšího zalidnění v Tanzanii. Soustředí se zde na lov ryb, pěstování kávy, banánovníků, ananasu a kukuřice.

Obyvatelé však trpí hladem kvůli nedostatku pracovních příležitostí a finanční krizi v zemi. Kvůli vysokému nakažení virem HIV právě v oblasti Kagera je naživu pouze hodně dětí a staré generace, jelikož onemocnění podléhá skupina lidí ve věku 30 - 45 let.

2. Rád bych se blíže dozvěděl o Vašem obvyklém pracovním dni. Co Vám tato náročná práce přináší?

Sirotčinec se nachází asi 100 metrů od samotného jezera Victoria. Celkem je v centru 6 domácností s asi 20 lidmi v průměru. Sirotků z toho je asi 85, zbytek personál a pomocníci. Tento sirotčinec funguje od roku 1993, nese jméno Bethania a je sponzorován německou Nehemií AVC, křesťanskou humanitární organizací a teď i Nehemií v ČR. Spolu s manželi Hausseleiny sdílim pobyt a práci v centru. Avšak naše denní náplň je trochu odlišná.

Každý den učím v mateřské škole centra, která je součástí nového školního projektu. Děti máme 32 a 35 v předškolní třídě. Přijímáme děti i z vně centra, zvláště, které si nemohou dovolit platit klasickou školu v Tanzanii. Děti se vyučují anglicky, ikdyž svahilský jazyk nadále zůstává jejich mateřským jazykem. Chceme takto pomoci vzdělání dětí v Tanzanii, které je velice podprůměrné a finančně náročné. Odpoledne se soustředíme na tzv. věkové skupiny, něco jako družina s dětmi od 3 - 18 let. Děláme různé aktivity, podnikáme výlety do okolí, ručně pracujeme

a učíme se Bibli. Někdy v centru probíhají nárazové akce, kdy rozdělujeme šatstvo pro centrum, ale i lidi z okolí. Mimo jiné pracuji v mini-knihovně v centru a děti si přicházejí vypůjčovat knížky a hry. V sobotní odpoledne mám na starosti děti z jiné vesničky, kde se scházíme k hrám a podobným aktivitám jako v centru. To mi dává větší kontakt s místními obyvateli, časté návštěvy nás zblíží a dostáváme více důležitých informací, ke kterým bych normálně neměla přístup.

Tato každodenní nekonečná práce je vlastně mým životním stylem a uvědomuji si, že musím i potlačovat své nedobré stránky jako lenivost, netrpělivost, atd.

Ale říkám si, že ikdyž začínám úplně něčím malým, přesto to bude jednou viditelným, možná až v příští generaci. Hlavní je nevzdávat se boje, ale jít dál i přes všechny těžkosti. Děti Tanzanie jsou úplně stejné jako ty vaše, touží si hrát, být láskou přijímány, dovadět s kamarády. Proč jim tedy nedat šanci být ve své společnosti někým! Za jejich podmínem, i když bez svých pravých rodičů, je lepší nabyt něco, než ztratit všechno!

3. Dostala jste se někdy do velmi složité, neřešitelné, ba dokonce životu nebezpečné situace?

Nebezpečným situacím jsem vystavována každého dne. Je tu hodně nemocí, které náš život znepříjemňují a uvazují vás na postel. Tehdy je jakákoliv naděje z pracovního dne zmařena. Prošla jsem několika útoky malárie (přenášena moskyty), amebie (parazity objevující se ve vodě, potravě) a to vám už snad stačí.

Tímto rokem jsem však malárii řekla své nashledanou a věřím, že částečnou imunitu jsem už získala. Nemoci jako strach z pavouků, hadů, žab u mne nehrozí a vůbec by neměly být u nikoho, kdo se snad do Afriky rozhoduje jet!

4. Cítíte, že Vaše poslání v Tanzanii bude trvalé, anebo se do našeho Hrádku někdy vrátíte?

Tuto otázku mi klade hodně lidí a nevím kolik z nich jich vlastně očekává, že se vrátím. Ti z vás, kdo mě znáte, víte, že jdu za svým cílem a proto ty vás, kteří mě za každou cenu chcete mít doma, zklamou. Objevila jsem v sobě hodnoty, které bych snad nikdy u nás neobjevila. Život jiných mi je mnohem vzácnější, než život můj. Víím, že svým způsobem riskuji, ale víím, že mám velkou podporu v tom, co dělám. Na rodný Hrádek však nemohu zapomenout a tak ti, kteří mě snad chtějí spatřit, pozdravím každé 2 roky, pokud budu zdráva.

Přeji vám hodně síly ve vašem rozhodnutí a zas někdy nashledanou.

Vyhodnocení soutěže maskot Belko

Do již v létě vyhlášené soutěže o maskota Hrádku se přihlásili pouze tři lidé. Takže vítězové neměli konkurenci. V kategorii kresby zvítězila a finanční odměnu dostala **Lucie Pilchová**, v trojrozměrné kategorii stejné ocenění získal **Petr Dudys**. Oba zhotovení maskoti jsou velmi zdařilá, proto je bude obec používat v některých projektech.